Tema Nestorit kendä afemele laiwa ülembäs, ja kinyse
tälle oma laiwa kõige warantsiega palgas et ta olli
ned kõigi surmast kats kõrda ärä päästnu. —

Sedä saije ka tölle lüna Kuningas kuulda, kes katsedä
kendo mano kuts ja nõudse tema elokõrra ja saijuse
perrä, ja kui ta kuulda sai et ta ütte Kuninga wäi-
mees om, sis pandi teo Kuningos tedä oma mene jõa-
wäe ülembas. Sis olli Nestoril juun mere jõäwägi
käen kellega tedä palju toisi kuningit ärä wõitse
ja mitmed saart kendo kätte saijse.

Uts kõrd tulli tal melde omma naisst kaema minnä,
saije Kuninga käest luba ja purjet laiwaga omale
maale, saije üttel ilusal õdangul sellc Kuninga lüna
maale, kus ta armas Hella pidi olema, läts omma tubwad
mano kos ta armas Hella pidi olema, läts omma tubwad
ilma naise kuulmada sisse; sääl nägi ta omma naisst
katstö noore meke waikel magawat.

Sis tõmmas mõõga wälja ja kaard käe üles,
et omma naisst kõigi neide noori mehitsa ärä tappa,
a wana meke jõna tulli meelde: kui käe üles
nõstade sis ärä lasku ilma mõtlemada löömise
pääle näpsca maha sahta! — Näsi jälgän mõõk
käen nikõigas naisst Hellat tuli üles! tuu heitu ja
karkas istu üles ja pea sahte tagasi! Nestor kärätt
kuis ja tahtse katte noore meke kes kel magada.?!
Nestor! ärä tappa neo noore meke omma mina
ja sino pojad; selle pääle sahte Nestor naise woodi ja
ja narkas ardis pallema et ta degkiõ ni kalwaste
olli ärä müünü; ja sääl olegi mina nii rikkas saue
et sinole või mitmed sada mure ärä massa,
sis olli Naisel ülikää med. et tulli üles ja poisi
karksi Naisel suure röömuga wasta.

Saije kumokul olli kõik lün hellü täus, et
Kuninga wäimees Nestor o clõw kodo tulnu,
ja pälegi suur ühge laiwa Kapten, selle pääle
lask Kuningas omma tüttard kõige oma meke
ja poikega kendä ette kutsu; ja pallel neide
kõiki käest ardis, et ta ni kui ja kalg om
neide wasta olnu; Sis wõtt oma Tüstre Hella
jälle omma naija wasta, ja oma wäi meke
Nestori nimet kendo afemele Kuningas.
Sis peeti suur saja pido kõige rüüi
rahwale, ni et egaüts kitti omma noort
Kuningad Nestorid täämbä päiwani.

Esimü waese latse. pag. 489.

Uts kõrd lämü üttc walse lõjja nalse käts lyst
tüttär ja paig mõtsa marju korjama, ja esimü ärä
kui ta mõtsa site paljo mad olli käünü, sis tulli ta üttc
iloja lätte mano weli üttes ma taha jüst juwwa, a
jõjar weelt tedä ärä jooku! kui ja jüst joode sis ja-
de sina Kahrus mundetus! jälle lätsiwä nea edesi ja
otsewa teed kodo poole, weli küsse jõjare kaest kest
ja sedä tõjade et ma Kahrus oles sanu. kui ma sääst
o lõs joonu? jõjar könelj, ma kuuli oma emä käest et
ütte wana moor olli sedä ne imäle ette ütelnü sino
jündümise aigu, et ja peade üttes eläjäs sama! —

Sedä wiisi lätsi juttu aijen, ja tedi otsen ises edesi, kui
nea jälle tõje lätte mano saiwa, weli tahtse jälle
sääst juwwa; jõjar weelt tedä tanksõste ärä jooguí
kui ja jüst joode sis joode ja joes mundetus. —
weli tahtse tül wägisi sääst juwwa; a jõjare polwe ja
noomise peräst jätt joomata.

Nü kõmö jälleqi mõtsan ja otse wälja saamist,
jõjar nannas üli wäiga juwwä taktma, weli jälle ütes
tahtse omma moodu juwwa, sedä wiisi könter saije nea
kolmanda lätte mano; sääl üttel weli jõjarele ma ei juwwa
joogi hättä ramadeta, jüst ma pea jooma, tül saab
jõjar tedä, et ja ei pea ka jüst jooma! kui ja jüst
joode sis jode ja kitses saamer. weli nannas jelle
üle naarma, no sedä tempo takasi ma nättä kas
tuu wana moori jorstl ette muuluties ma peäsi õige
tuu wana moori jorstl ette muuluties ma peäsi õige
olema! — tül jõjar weelt ja pallõl ärä jooku! Kan-
nata, nata ja jogi hättä ni kui ma jõogi hättä kannata,
sseeli es kunle jõjare weelmisest mõägi heit lätte
weede maha ja jõije suure jonoga ni paljo kui
tahtse, naras üles ja olliki walmis kits, negkerd ja
leije ümbre lätte nepsa, seije haina ja üttel jõjarele
jõõ jaka haina kui juwwa takade. —

Jõjar nannas jelle pääle üle hallõste isma! ja kuts omma wälja
sääst äräminemä õmaija otsma; nikäwe mõtsan edesi,
jeeni kui saije ütte mäe äärgu mano kos üts wana tamm
kaswi selle juurte al olli hä suur koop simä lätsiwä
sisse; jõjar tantse sammeb ja mõnda leke otse sisse ja
sääse kendäle ja oma wele kitsele afeme koke nemä õõses
magama heitsiwä, ni olli tuu õnnetu päiw neil otsan.